

FÆLLES KOMMUNISTISK PARTI

EN HOVEDOPGAVE FOR DKP/ML

DKP/ML s 10. kongres har besluttet, at samlingen af kommunisterne i Danmark i et nyt kommunistisk parti er vores hovedopgave i den kommende kongresperiode.

Skærpelsen af den internationale og den nationale klassekamp gør det tvingende nødvendigt, at kommunisterne finder sammen. Baseret på erfaringerne fra den kommunistiske enhedsproces i den forgangne periode ser vi oplagte muligheder for at styrke enhedsprocessen.

Kommunistisk enhed i klassekampen

I den forløbne kongresperiode har vores afdelinger overalt i landet udviklet et konkret enhedsarbejde med KPID, DKP og mange partiløse kommunister. Vi har gennemført fælles møder og afdelingsmøder, vi har koordineret den politiske praksis i lokalområder og vi har gennemført fælles kampagner og aktioner på landsplan og regionalt. Aktiviteterne har overalt været båret af ønsket om enhed, ligesom den fælles praksis har styrket kammeratskabet og den gensidige tillid. Men frem for alt er kommunisternes indsats og rolle i klassekampen blevet styrket.

Og undervejs har der åbnet sig nye muligheder og perspektiver i enhedsarbejdet.

Efter vores opfattelse kan og skal den kommunistiske enhed i bredden udvikles yderligere i den kommende tid. Det er særdeles vigtigt at alle partiets medlemmer spiller en aktiv rolle i processen, og det er vigtigt at afdelingerne er med til at føre enhedslinjen igennem.

Enhedslinjen bliver først stærk, når den er forankret blandt partiets medlemmer og i partiets afdelinger, og enhedsprocessen som helhed er først stærk, når den bygger på de partier og enkeltpersoner, der al-

vorligt arbejder på at stifte et nyt og fælles kommunistisk parti.

Efter vores opfattelse kan der tages nye skridt i det praktiske politiske enhedsarbejde i det mindste på følgende områder:

I en koordineret indsats i kampen mod EU og den nye Unionsforfatning.

I en koordineret indsats for at få valgt Folkebevægelsens kandidater til EU parlamentet den 13. juni.

I udviklingen af en fælles politik og kamp for den kollektive velfærd i Danmark.

I en koordineret indsats i fredskampen og i den anti-imperialistiske kamp.

I en fortsat styrkelse af samarbejdet i den faglige kamp.

I en fortsat samling af kræfterne i det kommunistiske ungdomsarbejde.

I en forstærket deltagelse i partiernes respektive manifestationer som fx Rød Sommerlejr, K-festival, 1. maj arrangementer osv.

Vi er åbne overfor et hvilket som helst samarbejde der styrker kommunisternes enhed på grundlag af fælles praksis i klassekampen.

Kommunistisk enhed i kampen for et nyt og fælles parti

Skabelsen af et fælles kommunistisk parti kræver ikke blot en fælles politisk praksis men også enhed på marxismen leninismens grundlæggende principper. Ideologisk enhed, enhed om de bærende ideer af programmatisk karakter og enhed om partiets organisatoriske virkemåde, den demokratiske centralisme, er uomgængelige krav.

Afklaring i dybden er en kompliceret proces, der stiller store krav til overblik, fleksibilitet, tålmodighed og handlekraft. Der går ikke en lige og ubrudt linje til det nye kommunistiske parti og vi forestiller os ikke, at målet nås uden overvindelse af problemer og måske endog til tider svære vanskeligheder.

I perioden op til vores kongres har landsledelserne i DKP/ML og KPID gennemført en særskilt møderække for at diskutere spørgsmål af fælles programmatisk interesse. Møderækken har, som omtalt i Arbejderens, været både frugtbar og fremadrettet. Og den har vist, at der til dato er mere der samler end skiller.

Det har været muligt at gennemføre denne type diskussioner, fordi de har været forankret i de to partiers principprogrammer og fordi debatterne har været reguleret af den demokratiske centralisme, som er virksom i begge organisationer.

Derfor bærer DKP/ML og KPID et særligt ansvar for at definere rammer og indhold i den afklaring som skal kaste lys over graden af enhed i de programmatisk spørgsmål.

Det er derfor vores opfattelse, at ledelserne i de to partier i den kommende tid må tage nye konkrete initiativer til at styrke enheden i dybden.

For det første foreslår vi, at de to landsledelser nedsætter en fælles arbejdsgruppe, der skal vurdere hvilke spørgsmål der trænger til en yderligere drøftelse mellem de to landsledelser med henblik på at opnå enhed og indkredse uafklaretheder og eventuelle uenigheder.

For det andet foreslår vi, at en sådan arbejdsgruppe yderligere får som opgave, at udarbejde et forslag til de videre skridt i enhedsprocessen.

For det tredje foreslår vi, at der på et passende tidspunkt organiseres en udadvendt diskussion af de spørgsmål, der har været til drøftelse mellem ledelserne i de to partier.

Enhedsprocessen kræver ledelse.

Vi har lært af enhedsprocessen i den forløbne kongresperiode:

- at ledelserne må være dygtige til at skille primære fra sekundære politiske spørgsmål.
- at en kritisk og selvkritisk holdning fremmer realismen og enheden.
- at den gensidige respekt og ligeværd er nøgleord i fælles afklaring.

Vi er i gang med et stort projekt.

Vi er i gang med at overvinde mangeårig mistillid og splittelse i den kommunistiske bevægelse i Danmark.

Vi vil skabe et nyt kommunistisk parti.

Vi vil enhed i arbejderklassen.

Ja til demokrati og selvbestemmelse – nej til Unionen

EU's imperialistiske ambitioner grundlovsfæstes

I lyset af Irak-krigen og de politiske og militære svagheder, som den åbenbarede i Unionen, er der blevet sat fornyet turbo på unionsopbygningen. I ekspresfart er den nye forfatning for den europæiske forbundsstat blevet udarbejdet og forhandlet mellem landene. I dag er det først og fremmest spørgsmålet om magtfordelingen, der skiller.

Der er tale om en uhyre vidtgående forfatning.

- Den traktatfæster EU's imperialistiske ambitioner på verdensplan og åbner for opbygningen af et egentligt militær-industrielt kompleks under Unionens ledelse.
- Den giver de europæiske monopoler forstærkede værktøjer i klassekampen indadtil i Unionen.
- Den betyder en centralisering af beslutningsprocesserne i det politiske apparat, så monopolernes politiske krav kan føres igennem uden forsinkelse eller udvanding.
- Den åbner for, at EU kan gennemtvinge en harmonisering af social- og arbejdsmarkedspolitikken i landene, i overensstemmelse med monopolernes krav om lavere løn, større lønspredning og mindre social sikkerhed.
- Den baner vejen for en harmonisering af retsvæsen og politi i Unionen.

EU tager forholdsregler for at kunne kontrollere den politiske og sociale uro, som uvægerligt vokser frem med den forstærkede klassekamp. Allerede i dag ser vi en stærkt intensiveret overvågning og registrering af samfundskritiske mennesker og bevægelser. Sidste skud

på stammen er kampagnen for et berufsverbot mod kommunisterne i EU. De sorte kræfter er på spil igen.

EU forfatningen cementerer de stores magt

Trods sammenbrud i topmødet i december er EU-forfatningen på ingen måde død. De store lande, som dikterede topmødesammenbruddet, ønsker EU-forfatningen gennemført, fordi den netop giver dem fulde muligheder for at koncentrere magten i EU hos sig selv, i et særligt elitehold.

Siden sammenbruddet har de tre store, Frankrig, Tyskland, og Storbritannien intensiveret deres samarbejde markant. Der tegner sig et EU, hvor de store lande åbenlyst vælger at diktere de politiske beslutninger, mens de øvrige lande er sat udenfor den mindste indflydelse.

Samarbejdet mellem de tre store sætter præcis den dagsorden, som er dikteret af de europæiske monopoler. Det gælder opbygningen af en stærk militærindustri. Og det gælder frem for alt, en industripolitik og social- og arbejdsmarkedspolitik i EU, der kan hæve monopolernes profitter og gøre dem mere konkurrencedygtige i den hårde kamp mod de amerikanske monopoler på verdensplan.

EU-forfatningen er et redskab for monopolerne i den skærpede klassekamp

Dette er et varsel om, at klassekampen vil blive skærpet markant i EU-landene i de kommende år. EU's erklærede målsætning om at blive verdens mest konkurrencedygtige økonomi i 2010 og ambitionerne om at blive en egentlig politisk og militær supermagt, der kan matche USA, er imperialistiske målsætninger, som uundgåeligt bygger på øget undertrykkelse og udbytning af arbejderklassen og de arbejdende folk i de europæiske lande.

Skal EU være en handlekraftig supermagt på den globale arena, kræver det politisk kontrol og undertrykkelsesmidler indadtil. Derfor er enhver støtte til EU's supermagts-ambitioner ikke blot reaktionær. Den er også direkte vendt mod de europæiske folk selv.

Kamp mod både USA- og EU-imperialismen

Den anti-imperialistiske kamp i verden må rette sig mod de to hovedpoler for imperialismen, EU og USA. Selv om USA- og EU-imperialismen konkurrerer indbyrdes om markeder og kontrol, står de samtidig skulder ved skulder i kampen om at underlægge sig nye lande og markeder. Vi ser dette i verdenshandelsorganisationen WTO. Vi ser det i stormagternes politiske spil overfor de lande, de såkaldte slyngelstater- som ikke vil åbne deres markeder for USA's og EU's varer og kapital.

EU's nye sikkerhedsstrategi, Solana-strategien, er i sit indhold en kopi af USA's berygtede Bush-doktrin. EU opstiller det samme trusselsbillede, med fokus på kampen mod terrorisme og de såkaldte slyngelstater. EU har ligeledes besluttet, at militær intervention overfor sådanne lande er tilladelig.

Den gamle arbejdsdeling mellem EU og USA, som blev anvendt under besættelsen af Jugoslavien og den efterfølgende Balkan-krig, synes at være på vej igen. EU kommer først med de handelspolitiske og økonomiske sanktioner, mens USA er specialisten, når det gælder den militære nedkæmpelse.

Den antiimperialistiske bevægelse i Europa har en særlig opgave i forhold til at bekæmpe EU-imperialismen, og dens aktuelle skridt for at etablere en politisk og militært stærk forbundsstat. I denne kamp er forsvaret for den nationale suverænitet en hovedhjørnesten. EU-modstanden er et klart eksempel på, at kampen mod imperialismen er international i sit indhold, men national i sin form: Her er det åbenlyst, at nøglen til at sætte en kæp i hjulet for monopolernes planer om en superstat, ligger nationalt.

Arbejderklassen er kernen i modstanden mod Unionen

Kampen mod EU-imperialismen må nødvendigvis forbindes nøje med den skærpede klassekamp i Unionen. For arbejderklassen i de europæiske lande er den eneste kraft, der kan knække EU-imperialismen. Der udvikler sig i disse år en stærk modstand mod overgrebene på ar-

bejdernes leve- og arbejdsvilkår, mod ØMU-nedskæringer, og EU-dikterede forringelser i pension, løn og ansættelsesvilkår.

Der er tale om en strømning i alle lande, der styrkes i takt med, at Unionen stadig tydeligere viser sin klassekarakter. Den skaber et solidt fundament for modstanden mod Unionen. Samtidig er det netop denne dybe modstand i arbejderklassen, der har presset på og fremtvunget en situation, hvor der afholdes folkeafstemninger om unionsforfatningen i en lang række lande i EU.

Hele denne situation skærper modsætningerne mellem befolkning og politisk elite til et nyt niveau i hele EU, og er et vældigt rygstød til den danske unionsmodstand.

Partiets opgaver

Opbyg den brede nej-bevægelse mod EU-forfatningen

DKP/ML vil som hidtil arbejde loyalt for at forene den brede skepsis og modstand, der eksisterer i befolkningen mod Unionen, til en stærk bred NEJ-bevægelse op til en kommende folkeafstemning om EU-forfatning.

En stærk bred NEJ-bevægelse må samles på grundlag af kampen for national selvbestemmelsesret. Det må gøres tydeligt, at kampen for et nej er et forsvar for de demokratiske og sociale rettigheder, der er tilkæmpede – og eksisterer – inden for rammerne af den danske nation.

Den kollektive, skattefinansierede velfærd, den frie aftaleret på arbejdsmarkedet og muligheden for at påvirke de politiske beslutningsprocesser er uforenlige med EU-grundloven. At slå dette fast i befolkningen er en vigtig forudsætning for at kunne vinde et nej.

Men for at vinde nej'et er det også en forudsætning at der organiseres en samling af en lang række kræfter, at der udvikles en folkelig alliance. I lighed med kampen for nej'et til euroen må modstandere og skeptikere af forskellig politisk observans gå sammen og skabe en ramme for kampen mod EU-grundloven.

Naturligvis er Folkebevægelsen mod EU en uundværlig del af kampagnen, men også andre modstander- og skeptikerorganisationer, fagbevægelsen, fredsbevægelsen, antiglobaliseringsbevægelsen, miljøbevægelsen, borgerlige skeptikere, og modstandere fra de traditionelle ja-partier må være med, hvis det skal lykkes at vinde.

En mangfoldig, levende og bred bevægelse vil give bedst mulig grobund for den politiske aktivitet der er afgørende for afstemningens udfald.

DKP/ML vil arbejde aktivt for at denne brede bevægelse dannes, og for at synliggøre den konsekvente unionsmodstand i kampen for et nej til den kommende afstemning om EU-grundloven.

Samtidig er det afgørende at forberede det næste skridt. Efter et nej til unionsforfatningen, står vi for første gang i mange år med en konkret mulighed for at komme ud af EU. At gøre denne mulighed til en politisk realitet, kræver en markant styrkelse af den konsekvente unionsmodstand, frem for alt Folkebevægelsen mod EU. Et succesrigt valg for Folkebevægelsens liste N ved EU-parlamentsvalget 13. juni, vil være et godt udgangspunkt for den videre kamp. DKP/ML ser det som en vigtig opgave, at bidrage til et godt valg for liste N.

Klargør perspektiverne for et nej allerede nu: Udtræden af Unionen

At videreføre et nej til EU-forfatningen til et opgør med selve EU-medlemsskabet, kræver en kolossal politisk indsats fra unionsmodstanden. Opgaven er ikke alene at skabe det massive politiske pres, der er forudsætningen for, at vi kan tilkæmpe os en ny folkeafstemning, om selve medlemskabet. Opgaven er også at udvikle den reelle og brede folkelige debat, der overbeviser befolkningen om nødvendigheden af dette store skridt.

Det socialistiske perspektiv skal trækkes frem

I denne kamp vil DKP/ML lægge vores alternativer frem. Kampen mod EU er grundlæggende set en del af den anti-imperialistiske kamp. Det er en kamp for demokrati og national selvstændighed, som først kan sikres endeligt i et socialistisk Danmark, frigjort fra EU.

En udtræden af EU vil være en kæmpesejr. Det vil være et gennembrud i kampen mod imperialismen, der vil give dønninger ud over hele Europa. Det vil kaste den politiske elite ud i en dyb krise, samtidig med at der i befolkningen skabes en vældig tro på, at vi selv kan dreje historiens hjul.

Som kommunister ser frem til denne dag, og vil lægge alle vore kræfter i at sikre det.

Solidaritet, velfærd og demokrati For et socialistisk velfærdssamfund

Den kapitalistiske offensiv har for alvor givet den danske velfærdsstat et skud for boven. Hævdvundne sociale rettigheder og solidariske velfærdsordninger nedbrydes. Uligheden vokser. Klasseforskellene øges. Utryghed og fattigdom rammer en stadig større del af befolkningen. Og dette på trods af at rigdommen i vores samfund aldrig har været større.

Den sociale ulighed vokser

Skattestoppet og skattelettelser til erhvervslivet medfører store forringelser i den offentlige service til skade for flertallet i befolkningen samtidig med at kapitalen forgyldes. A.P. Møller kunne igen sætte danmarkshistoriens rekord med et overskud på over 26 milliarder, mens tusindvis af danskere rammes af social og økonomisk nød pga. regeringens nedskæringer i kontanthjælpen og den lave starthjælp til nye flygtninge. Senest har regeringen vedtaget skattelettelser i milliardklassen, igen til gunst for de velbjegete. 8 mia svarer til 25.000 flere ansatte i den offentlige sektor. Det ville kunne mærkes på både beskæftigelsen og velfærden. I stedet kan vi se frem til nye besparelsesrunder, mens beskæftigelseseffekten af regeringens skattepakke må siges at være et slag i luften.

Liberaliseringen medfører voldsomme ændringer i vores samfund. Fordelingen af samfundets ressourcer ændres radikalt til gavn for de få på bekostning af fælleskabet. Offentligt finansierede velfærdsordninger erstattes af privatforsikringer, privathospitaler, frit-valgs-ordninger, tilkøbsydelse og brugerbetaling. Dertil kommer privatisering af bus- og togdrift, el, post samt planer om privatisering af vand og varme. Privatiseringen fører til en stadig større monopolisering. Kapitalen samles på færre hænder med ufattelige profitter for øje. Skatteunddragelse gælder for en stor del af de multinationale selskaber, som vurderes at koste Danmark 40 mia om året.

Konsekvensen er fattigdom, øget ulighed og ødelæggelse af velfærdsstaten.

Demokratiet undergraves

Udviklingen betyder også tab af demokrati. Overlades styringen af samfundsmæssige opgaver til det frie marked sker der en af-demokratisering af vores samfund. Det var netop ønsket om at tage en del af økonomien ud af markedet og underlægge den demokratisk og politisk styring, der lå bag kampen for velfærdsstaten. Begrænsningen af markedskræfternes magtudøvelse via kollektive løsninger skabte en social udjævning og bidrog mere end noget andet til større frihedsgrader for den enkelte borger.

I dag sidestilles frihedsbegrebet med markedet. Jo mere marked – jo større frihed. Men markedet vil aldrig tage sit udgangspunkt i borgerne behov. Her er det de økonomiske kræfter der tæller. De stærkeste vil vinde og uligheden vil vokse.

Kommunerne udpines

Der er i den senere årrække sket en dramatisk udsultning af kommunernes økonomi. Færre statslige refusioner kombineret med EU's strenge krav til de offentlige budgetter, ikke mindst ØMU-kravene, har reduceret det kommunale og amtslige demokrati til at være beslutninger om nedskæringer på de store velfærdsområder. Regningen for skattestop og skattelettelser til erhvervslivet betales ved at forringe kvaliteten i børneinstitutionerne, i folkeskolen, indenfor ældreplejen og sygehusvæsenet. Frit valgordningerne indenfor ældreplejen er en direkte støtte til erhvervslivet og har alene til administration kostet kommunerne 530 mio kr.

Situationen forværres af en eksplosiv økonomisk ulighed mellem fattige og rige kommuner.

Med Strukturkommissionens forslag til en kommunalreform vil disse

forhold ikke blive bedre. Tværtimod vil reformen bane vejen for nye besparelser i den offentlige sektor og regeringens ideologiske målsætninger om at afvikle offentlige opgaver gennem udliciteringer og privatiseringer. Kommunernes økonomi skal yderligere strammes op og det kommunale demokrati udhules.

Sideløbende arbejder regeringen med de mest grundlæggende omlægninger af velfærdsordningerne, vi har set i flere årtier. Den såkaldte velfærdskommission, skal se på blandt andet efterløn, pension og sygeforsikringer. Helt bevidst vil udspillet først komme efter næste folketingsvalg. Fogh vil ikke risikere at tabe valget, fordi befolkningen finder ud af, hvad der er i støbeskeen.

Kampen for velfærden må forbindes med kampen mod EU

EU er en hel afgørende faktor for det massive pres der er lagt på den danske velfærdsmodel. EU's økonomiske grundlov er markedskræfternes frie spil. Den fri bevægelighed på tværs af grænserne danner grundlag for privatiseringspolitikken, fordi enhver form for statsligt monopol eller kontrol er uforeneligt med de frie markedskræfter. Derfor må kampen for velfærden forbindes med kampen mod EU.

Udviklingen må vendes

Som kommunister arbejder vi for alles ret til at have arbejde, bolig, uddannelse, sundhed og social tryghed. Det bør være helt elementære rettigheder for alle borgere i vores samfund. Velfærdsstaten skabte elementer af social retfærdighed og tryghed for alle, som vi i dag slås for at bevare. Vi støtter kampen for reformer, men det er en benhård forsvarskamp, som viser at reformforbedringer under kapitalismen undergraves, når den kapitalistiske krise skærpes og styrkeforholdet mellem klasserne ændres til arbejderklassens ugunst.

Det kapitalistiske system har spillet fallit, fordi det er ude af stand til at skabe et samfund med velfærd og tryghed for alle. Vi ønsker et opgør med et system, hvor velfærden reguleres på markedsbetingelser og

hvor samfundets rigdomme koncentrerer hos de få. Vores svar er et socialistisk velfærdssamfund, som bygger på fællesskabet og en fordeling af samfundets ressourcer, der sætter befolkningens behov i centrum.

Der er en anden vej

Den danske befolkning kan slå ind på en anden udviklingsvej end den storkapitalen anviser.

DKP/ML vil arbejde for at forene de kræfter i vores samfund, som ønsker at udvide bredden og øge styrken i kampen mod privatisering, deregulering og markedsliberalisme.

Fagbevægelsen må genrejse den politiske dagsorden og blive en aktiv og udfarende kraft, som formulerer og kæmper for sin politik på alle områder.

Der er brug for en bred anti-monopolistisk alliance, som også favner sociale og folkelige bevægelser, og som har et internationalt perspektiv.

Fagbevægelsen skal politiseres og aktiveres

Fagbevægelsen er den eneste kraft i det danske samfund, som har potentialet til at forsvare og udvikle velfærden, demokratiet og den nationale selvstændighed. For at løfte den store opgave skal fagbevægelsen politiseres og aktiveres. Fagbevægelsen skal genrejses som en kamporganisation, der aktivt forsvare arbejderklassens og resten af den arbejdende befolknings rettigheder.

Tiden hvor store dele af fagbevægelsen skruede op for aktiviteten under borgerlige regeringer, og manede til ro og ansvarlighed under socialdemokratiske regeringer, må være slut. Nu skal der slås nogle principper og mål fast, som gælder uanset hvilken regering der sidder ved magten.

Fagbevægelsen bygger på klubber og tillidsfolk. Den må forstærke den faglige organisering på arbejdspladserne og genrejse de faglige og politiske spørgsmål, for at stå stærkt overfor arbejdsgiveren. Her skabes enheden i kampen for enhedsfagbevægelsen, og for bedre løn og arbejdsforhold.

Kommunisterne støtter og arbejder aktivt for oprettelsen af arbejdspladsnetværk i byerne. Denne organisering af tillidsfolk og fagligt aktive, mener vi er vejen frem for at genrejse fagbevægelsen fra bunden som kamporganisation. Derfor støtter vi også initiativer som Fagligt Ansvar og OK 2004 kampagnen. Initiativer som i dag er afgørende for at genrejse fagbevægelsens kampkraft.

Enheden skabes også i kampen mod højre, hvor forsvaret og udviklingen af velfærden, demokratiet og den nationale selvstændighed står i centrum.

Kapitalens og arbejdskraftens frie bevægelighed er ødelæggende for velfærden, overenskomsterne og den nationale selvbestemmelse. Kapitalens import/eksport af arbejdskraft har alene til formål at sikre maksimalprofit og og undergrave klassesolidariteten nationalt og

internationalt. Derfor er vi imod udflytning af arbejdspladser, ligesom vi er imod kapitalens kyniske udnyttelse af fremmed arbejdskraft som løntrykkere og skruebrækkere. Vi vil støtte initiativer som solidarisk går imod kapitalens og arbejdskraftens frie bevægelighed..

Af særlig betydning i den kommende tid bliver at rejse kampen imod EU. EU harmoniseringen tilsidesætter princippet, om at overenskomstmæssige forhold afgøres mellem arbejdsmarkeds parter ud fra det aktuelle styrkeforhold. Skal fagbevægelsen overleve som en demokratisk græsrodsorganisation, skal EU holde fingerne væk fra den danske model.

Der er brug for at genrejse fagbevægelsens troværdighed. Pamperi og kammerateri udgør et alvorligt problem for fagbevægelsen. Derfor er det vigtigt at føre denne kamp hele vejen igennem, både politisk og organisatorisk, og ikke kun personmæssigt. Løn og ansættelsesforhold i fagbevægelsen må aldrig adskille sig væsentligt fra de resultater som forhandles hjem til medlemmerne.

Det er kommunisterne og de aktive, kæmpende kræfters opgave at politisere fagbevægelsen, at vise at der er en alternativ vej frem for arbejderklassen og for hele samfundet.

Vi har sat enheden mod højre og forsvaret af velfærden på dagsordenen. Vi vil arbejde for at fagbevægelsen skal beskæftige sig med hele samfundets udvikling, og ikke kun snævre faglige problemer.

Bekæmp imperialisme og krig – stop USA

Den anti-imperialistiske kamp står i dag højt på den politiske dagsorden som et af de vigtigste omdrejningspunkter i den kamp for et andet samfund, som kommunisterne forsøger at stille sig i spidsen for.

De transnationale selskaber sætter sig igennem med rå dollarmagt over alt. USA er verdens eneste supermagt og kæmper med skræmmende militærmagt for at erobre verdensherredømmet. I den situation er der stort set ikke et kampfelt, der ikke berøres af imperialismen.

Situationen i verden er farlig. Økonomisk set er USA en kolos på lerfodder. Men supermagts militærmaskine, der er verdens største, udgør en kolossal fare for folk over hele verden.

USA's udenrigspolitik, der har tydelige fascistiske træk, bringer den nationale selvbestemmelse i fare over alt på kloden. Og med sin erklærede anti-terror-bekæmpelse, der eksporteres til alle verdenshjørner, undergraves de demokratiske rettigheder yderligere og sættes tilmed ud af kraft.

Strategien for forebyggende krige har sat ekstra gang i udvikling af nye våbentyper – herunder atomare – og stjernekrigsprojekter. Hele menneskeheden er truet.

Som krigen mod Irak viste, er den internationale ret under heftig beskydning, ligesom FN-systemet sættes ud på et sidespor, hvis det ikke kan bruges til USA's fordel. Jungleloven og den stærkes ret har i praksis taget over i de internationale relationer.

USA-imperialismen er mere farlig end nogensinde, men der er også modgående tendenser på verdensplan.

Den milliontallige globale antikrigs-bevægelse, der udviklede sig i tiden op til overfaldet på Irak for et år siden, blev med rette kaldt verdens anden supermagt. I de senere år har den brogede antiglobaliserings-bevægelse mod nyliberalismens hærgen manifesteret sig i form af de

så kaldte Sociale Forummer.

Tilmed på statsplan udvikler der sig alliancer, der forsøger at stække eller tilmed isolere USA. Det gælder med stor kraft i Latinamerika, men det gælder også i internationale forummer, hvor store tredjeverdens-lande – med skiftende held – slår sig sammen.

I Mellemøsten og Afghanistan, hvor USA har koncentreret sin vigtigste slagkraft, er modstanden hårdest. Den amerikanske strategi er her sat på en alvorlig prøve.

EU derimod er ikke og vil aldrig – på trods af de voldsomme rivninger i forbindelse med krigen mod Irak – blive en reel modvægt til USA. Som redskab for den europæiske kapital både samarbejder og konkurrerer EU med USA.

Kommunisterne står over for store opgaver:

Der er brug for, at vi aktivt arbejder med på at bygge en bred front mod USA-imperialismens hærgen, mod militarisme og krig, for national selvbestemmelse, demokrati og sociale rettigheder.

Der er brug for at styrke det antiimperialistiske element i fredsbevægelsen.

Der er brug for en mere kontinuerlig fredsbevægelse

Der er brug for at diskutere socialismen som alternativ med de mange kræfter og bevægelser, der i disse år forener sig mod imperialismen og ønsker en udvej af moradset.

En særlig opgave består i at forbinde den anti-imperialistiske kamp med arbejdet i arbejder- og fagbevægelsen. Sammenhængen mellem at kæmpe mod imperialismen og for arbejdernes kollektive rettigheder bliver stadig mere tydelig. Udadtil: Militarisme og krig – Indadtil: Arbejdsløshed, reallønsfald, asociale forringelser og krænkelse af de

demokratiske rettigheder.

Ligeledes bliver arbejderparolen om solidaritet over landegrænserne ekstra aktuell i takt med, at Østeuropas arbejderklasse og folk direkte underlægges den imperialistiske udbytning.

Samtidig støtter vi det grønlandske folks kamp, mod radaren i Thule, som er en del af stjernekrigsprojektet.

Stop USA!

Bekæmp nyliberalismen og de transnationales magt!

International solidaritet – national suverænitet!

For fred, demokrati og sociale rettigheder!

Social oprustning – militær nedrustning!

Skrot alle atomvåben – Nej til NATOs atomstrategi!

Skrinlæg alle stjernekrigsprojekter – Nedlæg USA's radar i Thule!

Nej til dansk krigsdeltagelse

I åbenlys strid med folkeretten – og på trods af de største fredsdemonstrationer i mange år – besluttede den danske regering for et år siden at deltage i USA's krig mod Irak. Danmark er i dag en krigsførende nation, i Irak såvel som i Afghanistan. Det er sket som kulminationen på, at skiftende regeringer de sidste 15 år har gjort Danmarks sikkerheds- og militærpolitik mere og mere militaristisk.

De danske NATO-partier har valgt at koble Danmark på USA's globale strategi. Siden begyndelsen af 1990'erne har Danmark deltaget med soldater og militært isenkram, når USA har bedt om hjælp til sine militære aggressioner.

Den såkaldte kamp mod terror, som føres ved at knægte befolkningens rettigheder, fører til mere vold og mere blod. De seneste begivenheder i Spanien viser, hvor farligt det er at underlægge sig den amerikanske strategi. Stærke kræfter arbejder tilmed for, at Danmark også skal være med i den Europa-hær, som EU-imperialismen er ved at forme.

I øjeblikket forhandles der om et nyt forsvarsforlig mellem alle NATO-partierne i Folketinget. Tingene er lagt til rette for en grundlæggende forandring af det danske militærs opgaver. Det skal ikke længere forsvare Danmarks grænser, men opbygges med henblik på deltagelse i militære aktioner langt fra landets grænser. Blandt andet forhandles om en reel afskaffelse af værnepligten, opbygningen af en elitehær af professionelle soldater og indkøb af nye våbentyper.

DKP/ML vender sig imod denne udvikling. Vi kræver at alle danske soldater øjeblikkeligt trækkes hjem. Vi siger nej til oprustning. Vi kræver at krigsbudgetterne beskæres og pengene i stedet bruges til at sikre en social oprustning.

Vi støtter det grønlandske folks modstand mod USA's planer om at opgradere Thule-radaren, som led i sit Stjernekrigsprojekt.

Som kommunister vil vi arbejde for, at spørgsmålet om dansk tilslut-

ning til USAs krige og tilbagetrækning af alle danske soldater bliver en vigtig del af den nationale politiske dagsorden ved det næste folketingsvalg.

Vi opfordrer til modstand mod, at danske soldater deltager i militære operationer i udlandet, uanset om det er i NATO-, EU- eller FN-regi.

Danmark ud af NATO!

Nej til professionel hær – For almindelig værnepligt

Ingen danske soldater til udlandet!

DKP/MLs opgaver

Målet for partiets arbejde i de næste år er en væsentlig forbedring af kommunisternes slagkraft i Danmark og udbredelsen af den kommunistiske presse.

Vi skal derfor i særlig grad lægge kræfter i enhedsprocessen, der skal sikre ét kommunistisk parti. Denne opmærksomhed gælder for alle områder af partiets arbejde.

Sideløbende med enhedsprocessen skal vi styrke organiseringen af nye kræfter i den kommunistiske bevægelse. Her skal vi specielt rette opmærksomheden ind mod ungdommen, som er den kraft der skal udvikle fremtidens kommunistiske parti.

I de kommende 2 år vil der være en række nationale begivenheder, som partiet skal deltage i. Det er begivenheder, som kommunisterne må forstå at arbejde i forhold til, uanset hvor de arbejder. Kampagner hvor social velfærd, demokrati og national selvbestemmelse vil stå i centrum:

Valg til EU-parlamentet

Kampagne for et nej til EU-grundloven

Kommunalvalg

Folketingsvalg

Vores bidrag vil være den viden vi har fra vort massearbejde – men sat ind i en kollektiv prioriteret ramme. Det giver kommunisterne gode muligheder for at fremme en samling omkring en politik, der vender sig mod nyliberalismen på lokalt, nationalt såvel som europæisk plan. Samtidig giver det muligheden for at fremme kendskabet til kommunisterne.

Valgkampagnen for liste N er den opgave vi står umiddelbart over for. Hver og en af os skal bruge alle kræfter på at sikre liste N en repræsentation i EU parlamentet. Det får en afgørende betydning for den konsekvente EU modstand. Valgkampagnen får også betydning for

kampagnen mod EU forfatningen. Disse to kampagner kan ikke ses uafhængigt af hinanden.

Kommunal- og amtsrådsvalget i efteråret 2005 giver kommunisterne en mulighed for en fælles liste, der synliggør kommunisternes politik lokalpolitisk. Det giver store muligheder for at komme ud på uddannelsesinstitutioner og arbejdspladser. I særdeleshed hvis vi stiller op. Hvor det er muligt, vil fælles kommunistiske lister fremme organiseringen af den kommunistiske bevægelse.

Der afholdes folketingsvalg senest år 2005. Her vil det ikke være muligt med en parlamentarisk opstilling på en kommunistisk liste. Vi må derfor anbefale at stemme på liste Ø. Men samtidig må vi planlægge, hvordan vi bliver en del af den nationale politiske diskussion, som altid finder sted ved et folketingsvalg.

Udover de begivenheder som vi kender, skal vi fortsat prioritere kampen mod de imperialistiske krige på kloden og arbejde for at fremme forståelsen for imperialismens karakter i fredsbevægelsen.

I løbet af de kommende år kan vi forvente et afgørende slag om velfærden. Regeringens velfærdskommission forventes at afslutte sit arbejde i 2005 og der er lagt op til grundlæggende forandringer af velfærden. Det er nødvendigt at kommunisterne kaster sig ind i kampen for at bevare de kollektivt finansierede velfærdsordninger. Helt afgørende er det, at fagbevægelsen engagerer sig i denne kamp.

Ungdomsarbejdet skal have en højere opmærksomhed i kongresperioden. Uden et større indtag af nye unge, vil det blive vanskeligt for det kommunistiske parti, at fange de nye tendenser i tiden. Og det er de unge der er partiets fremtid.

Vi prioriterer, som altid, arbejdet i fagbevægelsen højt i den kommende kongresperiode. Den højeste opmærksomhed må gives til valg af kommunistiske tillidsrepræsentanter på arbejdspladserne og opbygningen af tillidsmandsnetværkene.

Uanset, hvor man arbejder må det prioriteres, at der opbygges kom-

munistiske faglige fraktioner, så der kommer mere fokus på kommunisterne i det faglige arbejde.

*For at gennemføre disse prioriteringer
må det have følgende konsekvenser for den organisatoriske politik:*

En højere prioritering af ledelsesarbejdet i partiet:

I forhold til **landsledelsen** må der lægges vægt på kontinuitet og stabilitet, således vi kan bygge på det arbejde der er udført i fht. den kommunistiske enhedsproces. Således kan vi bedst opfylde de målsætninger, vi stiller os i kongresperioden.

Den enkelte må prioritere ledelsesarbejdet og påtage sig ansvarsområder i fht. de målsætninger, som vi stiller os i kongresperioden, da vi arbejder med kollektiv ledelse med personligt ansvar.

Landsledelsen skal minimum en gang om året diskutere den enkeltes ansvarsområde, således alle kender sin rolle og sit ansvar i ledelsen.

I forbindelse med politiske diskussioner indenfor de forskellige områder af klassekampen kan relevante kammerater inviteres, f.eks. afdelingsrepræsentanter samt journalister fra Dagbladet Arbejderen.

I forlængelse af det stadig tættere samarbejde med KPiD på klassekampens hovedfelter ønsker vi etablering af fælles udvalg/sekretariater hvor det er muligt.

Vi nedsætter et skolingsudvalg, der skal organisere skolingsweekender, seminarer, netskoling, studieprojekter m.m. Nogle af disse aktiviteter kan være åbne for sympatisører af partiet.

Afdelingsledelserne er et nøglepunkt for gennemslagskraften af vores prioriteringer. Uden en styrkelse af det lokale ledelsesarbejde kan vores prioriteringer ikke gennemføres i en kollektiv ramme, men atomiseres ud i individuelt massearbejde, som ikke er under partiets ledelse.

Vi skal prioritere organiseringen af et kommunistisk ungdomsmiljø i

partiet. Lokalt og på landsplan. I de byer, hvor det er muligt, skal der oprettes partigrupper med formålet at:

- diskutere de spørgsmål, som de unge har til partiets politik.
- skole i teori.
- planlægge de unges deltagelse i de fælles partikampagner/aktioner med retning mod unge.
- organisere et ungdomsmiljø i og omkring partiet.
- diskutere vores indsats i ungdommens organisationer, herunder Rød Ungdom.

Økonomi

Det økonomiske arbejde skal være en del af ledelsernes kontinuerlige politiske arbejde. Det er ikke nok kun at arbejde politisk med økonomien under de årlige kampagner. Derfor skal alle afdelinger vedtage økonomiske handleplaner for hele året og gøre økonomisk status på kontingent og støttefond i afdelingsledelsen én gang om måneden. Afdelingerne skal behandle kontingent og støttefond én gang i kvartalet.

300 nye abonnenter på Arbejderen!

På DKP/ML's 9. kongres besluttede vi at tegne 500 nye abonnenter inden denne 10. kongres. Målet er overskredet. Vi har i dag 511 betalende abonnenter mere end for to år siden og det har betydet en markant styrkelse af avisens økonomi.

Men i perioden har der også været negative udviklinger, der på ny presser avisens økonomi.

Vejen frem for at sikre Arbejderens økonomiske fundament handler om at udvikle avisens primære indtægtskilder: abonnementsindtægterne og indbetalingerne til støttefonden.

Vi stiller følgende målsætninger for den kommende kongresperiode:

- Der skal sikres overskud i økonomien, så der ikke stiftes yderligere gæld.
- Der skal tegnes yderligere 300 nye abonnenter i løbet af et år og herefter skal abonnementstallet som minimum fastholdes.
- Det kan blive nødvendigt med yderligere prisstigninger på abonnement.
- Støttefonden skal fastholdes med indbetalinger på mindst de 800.000 kr., der blev indsamlet i 2003.
- Afdelingernes økonomiske opgaver koncentrerer sig om kontingentopkrævning og om at sikre opfyldelse af afdelingens måltal i forbindelse med indsamling til støttefonden.